

TAJOMSTVO
DOMU
na
FOSTER
HILLE

JAIME JO WRIGHTOVÁ

TAJOMSTVO
DOMU
na
FOSTER
HILLE

TAJOMSTVO
DOMU
na
FOSTER
HILLE

JAIME JO WRIGHTOVÁ

Copyright © 2017 by Jaime Jo Wright

Slovak edition © 2018 by i527.net

with permission of Bethany House Publishers. All rights reserved.

Originally published in English under the title *The House on Foster Hill*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého Písma: *Biblia, Slovenský ekumenický preklad.*

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

i527.net, s.r.o., 2018

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-26-3

*Venujem Nathanovi – môjmu Kapitánovi Hookovi.
Pirátovi, ktorého som nenávidela, neskôr vzala na milosť
a napokon sa doňho zamilovala.
Nepotrebujem, aby si mi vracal moje srdce.
Môžeš si ho nechať.
Piráti si predsa taký druh výmeny cenia.*

A ockovi. Zvládli sme to.

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, udalosti a dialógy sú výplodom autorkinej fantázie a nesmú sa interpretovať ako skutočné. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a postavami, žijúcimi či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Zmyl som si z tváre a rúk prach z cesty a po-
bral som sa do starého pamätihodného domu,
ktorého prah som nikdy nemal prekročiť, ktorý
som nikdy nemal uzrieť...

Bol to pre mňa pamätný deň, pretože vniesol
do môjho života veľké zmeny. Ale tak to býva s kaž-
dým. Predstavte si, že by ste zo svojho života vyčiarkli
jeden osobitný deň a uvažujte, ako odlišne by sa odví-
jal. Milý čitateľ, zamysli sa nachvíľu nad dlhou reťazou
zo železa alebo zo zlata, z trnia alebo z kvetov, ktorá by
tá nikdy nebola spútala, keby jej prvé ohnivko nebolo
vzniklo jedného pamätného dňa.

CHARLES DICKENS, *Veľké nádeje*

1. KAPITOLA

Ivy

OAKWOOD, WISCONSIN

MAREC 1906

Smrť vie človeka prepadnúť vo chvíli, keď to najmenej čaká, a Ivy Thorpeová si povedala, že sa ňou nenechá zaskočiť. Jej príbeh bude zaznamenaný. Nezabudne sa na ňu. Veď nie je nič horšie než vidieť, že duša odchádza do večnosti, zatiaľ čo telo sa obracia na prach a prežitý život sa mení na pocínovanú fotografiu so zabudnutým menom. Životy stratené v prúde času. Zabudnuté. Tak ako ten Andrewov.

Ivy odvrátila zrak od cestičky vedúcej k rybníku, kde zahynul jej brat. Dnes jej pozornosť potrebuje iná duša. Ronenie slíz za Andrewom bude len márnením času a navyše ju vyčerpá.

„Kde ju našli?“ opýtala sa otca, ktorého dlhé kroky rytmicky ladili s lekárskou taškou, čo sa mu po boku hojďala v ruke.

Prekročil koreň stromu, ktorý vyčnieval z povrchu poľnej cesty. „V dutine starého duba.“

Ivy nadvihla spodný okraj svojej zelenej vlnenej sukne. Zamračila sa. Tento strom už prežil veky a všetky tie udalosti, ktorých musel

byť svedkom, uchvacovali Ivyinu zvedavosť. Príbehy ukryté v jeho bezlistej duši – ak také niečo vôbec existuje.

„Toho duba, ktorého kmeň nemá kôru?“

Otec stroho prisvedčil. Bol rovnako sústredený ako ona, ibaže z iných dôvodov. V myslí lekára povereného funkciou lekárskeho vyšetrovateľa iste víria otázky o tom, ako zosnulá zomrela. Alebo aj o príčine smrti, ktorá by im prezradila, ako vyzerali posledné chvíle jej života. Ivy však nedokázala oddeliť osobu od okolností jej úmrtia. Kto je tá žena? Nezaujímalo ju iba meno, alebo či ju pozná, alebo či budú vedieť určiť jej totožnosť. Ale aký je jej príbeh? Aké spomienky za sebou zanechala a koľko srdc puká od zármutku nad jej smrťou? Ivy zažmurkala, aby potlačila nával nevítanej sentimentality. Žiaľ bol vysokou cenou za prechovávanie citov k niekomu, a ona svoju daň platila deň čo deň.

Stromy sa klenuli ponad cestu, natáhovali svoje nikým neošetrované, netvarované ramená. Jar už klopała na dvere, hoci ľad sa stále držal v prasklinách stromov a snehové záplaty vyplňali zatienené dutiny na miestach, kde sa korene vpíjali do zeme. Keď obišli zákrutu, do výhľadu im vstúpil Foster Hill, kopec, pomenovaný podľa rodiny zakladateľov mesta. Z jeho vrcholku na nich tupo cival starý dom. Bol opustený ešte skôr, ako sa Ivy narodila. Roky k tomuto starému domu neboli láskavé.

Keď žiarivá guľa nečakane vyklzla spoza popolavých mrakov, Ivy pred slnečným svitom musela žmúriť. Na úpätí vrška stálo niekoľko zhromaždených mužov otočených chrbtami k nej a jej otcovi a obkolesovali najväčší dub v Oakwoode, štáte Wisconsin. Troch mužov poznala: šerifa, jeho zástupcu a pána Foggertyho, ktorý na opustenom pozemku rád chytal zvieratá do pascí – zväčša medvedíkov čístopných a norky, ktoré pobehovali okolo rybníka a...

„Pre všetko sväte!“ stuhla Ivy. Pustila sukňu a jej okraj vzápätí padol do blata.

„Ivy!“ Otec bol už zvyknutý na jej neortodoxné zvolania, ktoré pre ňu nič neznamenali.

„Joel.“ Vedela, že nevýrazný tón jej hlasu nekorešponduje s búšením srdca v jej ušiach. Uprela zrak na široký chrbát zahalený čiernym

vlneným kabátom. Na hlave nakrivo posadený klobúk mu zakrýval väčšiu časť známej tmavohnedej štiece, a napokon Ivy namierila oči na jeho mohutný krk.

„Kto?“ Otec znova vykročil dlhým krokom. Nemohol dopustiť, aby mu Ivyin chvílkový šok znemožnil dostať sa k telu, ktoré len pred hodinou objavili.

Ivy s ním zladila tempo, no tentokrát si nebola istá, či odhalenie príbehu mŕtvej ženy je natoľko dôležité ako jej potreba vyhnúť sa Joelovi. Tej sirote. Lotrovi z detstva. Najlepšiemu priateľovi, ktorý ju pred toľkými rokmi opustil práve vo chvíli, keď ho najviac potrebovala.

„Joel. Cunningham,“ pripomenula otcovi. „Andrewov Joel.“ *Môj Joel.*

„Aha!“ Meno oživilo otcovu pamäť a Ivy sa ušiel pohľad zbokou.

Áno. On. Ivyine nevy povedané slová zažali v otcových očiach iné svetlo. Zastane sa jej teraz, alebo ešte stále verí, že Joel má pre svoje správanie počas tej zvláštnej noci rozumné vysvetlenie? Jej vzťah s otcom od Andrewovej smrti a najmä Joelovho následného konania sa už asi navždy zmenil.

Keď sa priblížili, muži sa obrátili. Joel mal ruky zaborené hlboko vo vreckách nohavíc. Otočil sa dosť nato, aby videla jeho pevne zovretú sánku, obrvy pokrčené v starom známom sústredenom pohľade a modré oči. Modré so štipkou šede. Zablikal v nich náznak rozpoznania, no potom zmizol, ako keby zhasol spolu s ich minulosťou. S ich priateľstvom, ktoré bolo iba kvapkou v časovom horizonte ich životov. Ivy uhýbala jeho pohľadu a spevnila plecia. Nestojí za to, aby mu venovala pozornosť. Keď ju však zaplavili spomienky, rýchlo si zahryzla do spodnej pery. Naozaj za to nestojí, presviedčala sa v duchu.

„Koľko má rokov?“ Ivyin otec vynechal formálne pozdravy a pretláčil sa pomedzi mužov k stromu.

„Nemám poňatia.“ Hlas šerifa Dunsta vnikol do studeného závanu marcového vetra.

Ivy sústredila pozornosť na strom. Dub na úpätí Foster Hillu mal už dlho povest' nielen najmohutnejšieho, ale aj najstaršieho stromu v Oakwoode. Hoci sa jeho vrcholec dvíhal do závratnej výšky, bol mŕtvy a jeho konáre roky nekvitli. Kmeň bol pri koreni veľmi široký a rozpuknutý natoľko, že odhaľoval dutinu v jeho útrobach.

Nejedno dieťa tu našlo úkryt počas búrlivej skrývačky. Viac sa tu skrývať nebudú. Po dnešku už nie.

Útľe telo bolo schúlené do polohy dieťaťa – v lone stromu. Plavé vlasy voľne padali na studené obnažené plecia a vznášali sa vo vetre. Trup zakrývali ako papier tenké šaty zo sivého kalika. Ani zďaleka by ju nezahriali, no jej pokožku domodra nesfarbila zima. Bola to smrť.

Ivy sledovala, ako jej otec ohmatal zápästie. Už na pohľad bolo príliš neskoro. Keď nachýlila hlavu, aby videla cez jeho plece, pocítila vedľa seba čiusi blízkosť. Joelovu blízkosť. Oči sa im stretli, chvíľu sa na seba dívali, potom od seba zraky odtrhli. Vzápätí sa Ivy zachvel dych a nenávidela sa za to. Uplynuli roky. Joel by už nemal na ňu takto pôsobiť.

„Ako zomrela?“ Pán Foggerty vyslovil otázku, ktorá všetkým ví-tala v hlavách.

„Je ešte priskoro povedať,“ odvetil Joel namiesto jej otca a Ivy naňho spýtavo zdvihla obočie. Nemal právo ozvať sa. Nemá predsa žiadnu medicínsku kvalifikáciu.

Ale, niekto by mohol namietat... ani ona ju nemá.

„Pozná ju niekto?“ Joelov hlas rozvibroval celé Ivyino telo. Od-stúpila od neho.

„Prinajmenšom nikto z nás,“ pokrčil šerif plecami. „Začnem sa vypytovať a zhromažďovať o nej informácie. Možno prišla z ktorejsi neďalekej farmy alebo je súčasťou cigánskej skupiny, ktorá tadiaľ pre-chádzala na juh za cirkusom.“

Doktor Thorpe zavrčal. Ivy videla, čo vidí jej otec. Podliatiny. Na zápästiach, predlaktiach, na krku. Rozprávali desivý príbeh týra-nia, či už dlhodobého alebo odtrpeného v čase smrti. To sa nedozve-dia, pokým telo neprevezú do vyšetrovne. Ivy si ovinula paže okolo tela, nie od chladu a rozhodne nie preto, že by bola precitlivená. Toto nebola nehoda. Dievčina trpela a zdalo sa, že trpela sama, bez toho, aby niekto počul jej náreky, aby niekoho trápilo, že zmizla. A v skorom jarnom chlade a sivej hmle, ktorá sa plazila z lesa až k stromu, hrozilo, že smrť tejto dievčiny ostane navždy záhadou.

Ivy vyžmýkala tkaninu nad porcelánovým umývadlom. Kvapky padajúce z handry do vody boli jedinou zvukovou kulisou v miestnosti. Prehodila navlhnutú látku cez okraj misy. Všetko bolo pripravené, aby sa mohli postarať o telo úbohej mladej ženy zrejme tesne pred dvadsiatkou.

„Môžeme?“ Ivy pozrela na otca. Krátko prikývol.

Siahla na vrchný gombík dievčiniých šiat a zastala. Jemné líčne kosti, smrteľne biela pokožka, svetlo-plavé obrvy, pery v tvare dokonalého ružového púčika, ibaže bez farby... bola prekrásna. Dokonca aj po smrti. Práve takéto chvíle prebúdžali Ivyinu schopnosť empatie aj napriek tomu, že Oakwood ju považoval za polobláznivú. Boli posledné nádychy ženy zúfale, naplnené hrôzou a panikou? Alebo odišla v spánku a niekto sa v pomätenom stave neovládateľného žiaľu zbavil jej tela?

Keď Ivy rozhrnula dievčinin obnosený odev, zašklábila sa. Ďalšie podliatiny. Na tejto smrti nie je nič mierumilovné. V spodnej časti krku sa vinuli zreteľné znaky. Ivy sa ich dotkla končekmi prstov a zdvihla zrak k otcovi.

„Uškrtenie?“ vyzvedala. Hrôza z udusenía sa až príliš približovala k smrti inej osoby, ktorá ju denne mákala. Bola to nehoda. Ale skutočnosť, že išlo o nehodu, traumou ešte nikdy nezmenšila.

Otec si posunul okuliare vyššie na nos a sklonil sa, aby si nepekne modriny dôkladne prezrel. „Pravdepodobne.“ Zvinul šaty z pleca mŕtveho dievčaťa tak, aby odhalil väčšiu časť pokožky. „A aj s ňou surovo zaobchádzali. Rozhodne potrebujeme ďalšie vyšetrenie.“

Ivy spolucítila s dievčaťom spôsobom, ktorý nedokázala vysvetliť. Nebol to smútok ani žiaľ, ale pulzujúci hnev z toho, čo táto mladá žena musela vytrpieť. Teda dôvod, prečo si Ivy do svojho denníka zapisovala príbehy tých, čo zomreli. Obyvatelia Oakwoodu ju prezývali „zberateľka spomienok“ a o jej zápisníku hovorili ako o „úmŕtnom denníku“. Povrávalo sa, že od Andrewovho skonu sa u Ivy rozvinul akýsi morbidný záujem o smrť. Obyvatelia Oakwoodu v skutočnosti len nerozumeli tomu, že nikto si nezaslúži upadnúť do zabudnutia, a Ivy sa usilovala spraviť všetko, aby sa to nestalo. Zapisovala si ich príbehy podrobnejšie než novinári v neosobných vecných nekrológoch.

Odhrnula dievčine prameň vlasov, ktorý jej pretínal čelo. V sústredenom odhodlaní prižmúrila oči. Nikto by nemal zomrieť bez mena.

„Ivy.“

Ústa doktora Thorpea boli schované za hustými bielymi fúzmi. Okolo očí mal jemné vrásky, ale jeho prísny výraz Ivy napovedal, že musí pokračovať. Bola vďačná, že v otcových očiach nevidí lútosť. Rozumel jej tak ako nikto iný. Videla Andrewa v každom človeku, ktorý bojoval o život a zomrel aj napriek otcovým dôkladným a starostlivým postupom. Andrewa videla aj v tvári zabudnutej dievčiny, ktorá ležala pred ňou. Pohrávala sa s medailónom, ktorý sa jej hompáľal na krku. Daroval jej ho Andrew a jedného dňa si doň uloží niečo vzácne. Niečo, čo nesie prísľub, že život má aj začiatok, nielen nekonečný rad ciest do večnosti.

Ivy sa rozhodla, že bude ignorovať svoje myšlienky. Iba odvracajú jej pozornosť a zvädzajú k zármutku, ktorý nevedie k ničomu dobrému. Potiahla za koniec zafúľanej stuhy, ktorá držala nazberaný výstrih košielky zosnulej. Spod zašpinenej bavlnenej tkaniny, tesne nad žieným poprsím, vykukli ďalšie podliatiny. Zúrivosť sa pridružila k Ivyinnej ohnivej potrebe nájsť pre túto obeť spravodlivosť. Odopla maličký biely gombíček na košielke, ktorý mala mladá žena vo výstrihu.

„Počkaj.“

Doktor Thorpe sa naklonil, aby si prezrel drobné materské znamienko.

„To nie je špina,“ podotkla Ivy a otec prikývol. Otočil sa a do lekárskeho záznamu pridal poznámku o potenciálnom identifikačnom znaku.

„Pokračuj,“ kývol rukou.

Ivy pokračovala.

Obdivovala otcov skrytý talent na posmrtné vyšetrovanie. Neboľo to niečo, čo by ovládali všetci promovaní lekári, využíval aj novšie lekárske postupy, ktoré sa dostávali do popredia. Mladší lekári jej otca tak skoro neprevýšia. Príležitostne sa vyžadovala lekárska obhliadka a Oakwood sa pýšil lekárom, ktorý bol viac než schopný. Po Andrewovej smrti sa Ivyin otec ponoril do sveta medicíny ešte zanietenejšie než za jeho života.

Nečakané odkašľanie pretrhlo Ivyinu a otcovu sústredenú prácu. Vo dverách postával Joel Cunningham prekypujúci sebaistotou, akú si uňho Ivy dobre pamätala. Presne tá sebaistota ju kedysi ako mladé štrnásťročné dievča prítahovala. Čakala, kedy sa pri pohľade na dámu asistujúcu pri posmrtnej lekárskej prehliadke objaví v jeho očiach kritika. Neobjavila sa. Hľadel poza ňu. Ivy potlačila bolestné pichnutie z toho, že ju ignoruje.

„Čo sme našli?“

Joel vstúpil do miestnosti. Zrazu ho ich práca nesmierne zaujíma, čo? Ivy prižmúrila oči. Vďaka Bohu, že otec Joelovi neodpovedal. To, že bol na mieste, kde sa našlo telo, ešte neznamená, že mu dlhujú nejaké vysvetlenie.

„Zdá sa, že príčinou smrti mohlo byť uškrtenie.“

Tak dobre. Možno sa zmýlila.

Joel pristúpil k stolu a Ivy rýchlo hodila plachtu na telo mladej ženy. Nemravník. Ten chlap nemá ani štipku slušnosti. Zrejme sa vekom nezmenil.

Chvatne naňho mrkla. Presnejšie povedané: *charakter* si dodnes nevylepšil. Zato štíhla postava upriamovala na hrud', ktorá nabrala na sile aj na objeme. Už to nebol ten vyťahnutý mládenec. Priľhavý kabát, ktorý mal na sebe, zdôrazňoval, že zo siroty, ktorou bol kedysi, vyrástol životaschopný mladý muž. Prečo je teda doma v Oakwoode? A prečo mu otec podáva informácie, akoby Joel Cunningham pracoval pre šerifa?

„Čokoľvek, čo viete povedať o tom, ako zomrela, môže pomôcť pri vyšetrovaní. Šerif ma zamestnal ako výkonného pomocníka pri vyšetrovaní tohto prípadu. Ako detektíva.“

Ach, Bože, len to nie! Predsa len pracuje pre zákon.

„Je tu niekoľko možností.“ Ivy nedokázala zakryť úsečnosť vo svojom hlase. Detektív? Tak preto sa Joel konečne vrátil? Aby začal pracovať pre šerifa Dunsta? Alebo mal na to iný dôvod? Ivy však vedela jedno, a to bolo najdôležitejšie: že nateraz je nebohá žena ich.

S úmyslom chrániť mladú ženu zazerala na Joela, až ju rozboleli oči. Keď ju však ignoroval, odvrátila zrak. Neha v ženinej tvári, ktorá znehybnela do trvalého spánku, Ivy ešte viac rozohnila. Dievča nie

je „prípád“. Je to stratená duša bez mena. Bol to človek s vlastným príbehom, *životom*.

Ivyina ruka váhala nad telom, potom vlastnícky spočinula na pleci. Pokožka ženy ju chladila pod dlaňou.

„Nikto ju ešte neidentifikoval.“ Joelova poznámka prenikla cez intímne prepojenie duší a Ivy prudko odtrhla ruku od tela.

Žena ešte nemá meno. V tej chvíli ho Ivy začula s absolútnou jasnosťou, hoci dobre vedela, že to nie je celkom prirodzené. Mladá žena pošepala meno Ivy priamo do duše. Možno práve toto je dôvod, prečo Oakwood špekuluje nad tým, či je Ivy Thorpeová naozaj iba priveľmi zvedavá stará panna, ktorá sa zaujíma o životy mŕtvych, alebo má nejaké nedefinovateľné spojenie s posmrtným životom. Pre Ivy boli mŕtvi stále živými.

Snažiac sa kontrolovať svoje dýchanie, pomaly nasala vzduch. „Gabriela.“

„Čože?“ Joel naklonil hlavu nabok, črty tváre mu vyostriло po dozrení.

„Volajte ju Gabriela.“

„Poznáš ju?“ Ešte aj otec bol prekvapený. Ivy uhla pred jeho pohľadom. Aké poetické. Gabriel. Anjel. Aj ona je teraz – Ivy si nemohla pomôcť a znova presunula zrak k pokojne ležiacej žene – anjel. Zaslúži si to meno.

2. KAPITOLA

Kaine

OAKWOOD, WISCONSIN
SÚČASNOŠŤ

Kaine pozrela do spätného zrkadla. Už sa jej to stalo zvykom, odkedy sa vydala na cestu od oceánu v San Diegu naprieč krajinou do skrytého vnútrozemia Wisconsinu. Nik jej neverí. Pravdepodobne jej ani nikdy neuveria. Dannyho smrť spred dvoch rokov jej ešte aj teraz šepkala do ucha: *Tvoja vina. Tvoja vina.*

Nikdy tým slovám neunikne, hoci nik iný ju neobviňuje. Kaine už bola unavená z toho násilia zasahujúceho každú bunku jej tela. Jeho ohavné, zlomyseľné prsty sa ovíjali okolo Kaininho srdca a zvierali ho. Nemôže takto zomierať každým dňom, okamihom. Danny ju už dávno prosil, aby sa presťahovali na jeho milovaný stredozápad, kde by začali odznova a striasli sa depresie, ktorá ju prenasledovala.

Odmietla a on zomrel.

Ticho auta narušilo prenikavé vyzváňanie mobilu. Kaine pri zvuku nadskočila. Pozrela dolu na obranný sprej, ktorý mala vždy po ruke na sedadle spolujazdca, potom znovu zaškúlila do zrkadla. Pod očami jej viseli tieň.

Bože, prosím ťa, daj, nech tu nájdem novú nádej.

Opakované staromódne zvonenie sa dožadovalo jej pozornosti. Kaine dvihla telefón, zagánila na číslo a ľavou rukou tuhšie zovrela volant. Lea. Ťukla na zelenú ikonku, aby prijala hovor.

„Ahoj.“

„Už si tam?“ Sestrin príjemný hlas na ňu pôsobil ako liečivý upokojujúci balzam.

„Takmer.“ Kaine prikrčila hlavu, aby lepšie videla popod slnečnú clonu. „Toto miesto je riadny zapadákov.“

„Nuž veru, nie je to San Diego.“ Lein smiech chlácholil Kainine napäté nervy. Sestra jej chýbala. Príšerne. Už len to, že počula jej smiech, vnieslo do jej duše ľahkosť, aj keď iba na okamih.

„Ani zďaleka.“ Kaine pribzdila, keď sa do cesty v nevyspytateľných, nervózných pretekoch autom vyrútila veвериčka. „Sprstá veverica!“

„Hh?“

„Nič.“ Kaine si lepšie prichytila telefón. Jej auto bolo pristaré na to, aby malo vstavané bluetooth zariadenie, a slúchadlá prestali fungovať už niekde v Illinois. Kaine si obzerala polia a zalesnené stráné, ktoré bežali po oboch stranách cesty.

„Musíme si urobiť videohovor, keď tam dorazíš. Chcem ten dom vidieť.“

„Je to iba dom.“ Prázdny sen, nedodala Kaine. „Ešte ani neviem, či si ho nechám, keď bude opravený. Potrebujem len zmenu, novú víziu, vypadnúť a... neviem, či chcem v Oakwoode žiť. Natrvalo.“

„Ale je to *historická* pamiatka, Kaine. A podľa rodinnej Biblie starého Prescottta, v ktorej je uvedený náš rodokmeň, naša praprarará mama žila presne v tom meste. Už len to by ťa malo vzrušovať. Nehovoriac o tom, že tam musí byť nádherne. Realiták povedal, že dom bol kúpený a opravený na prelome storočí. Ale teraz si vyžaduje ďalšie drobné opravy. A vieš, že Danny by do toho išiel na sto percent.“

Chúďa Lea. Chytá sa slamky, len aby sa jej podarilo Kaine povzbudiť. Kainine oči sa zaliali slzami, ale žmurkaním ich potlačila.

„O starkej Ivy toho veľa nevieme, ale ja tu nie som preto, aby som sa hrala na pátrača rodových koreňov. Okrem toho, dom môže byť kúskom histórie pre Oakwood a Wisconsin, ale skutočnosť, že som ho získala tak lacno, vo mne vzbudzuje nedôveru. Nikto nepredáva

historické pamiatky za menej, ako je v Kalifornii štvrtina priemernej hypotéky.“

„Hej, no náš agent by ti zle neporadil. Objavil náš dom aj tu, a je skvelé, že má bratanca, ktorý pracuje v rovnakej oblasti vo Wisconsin, keďže si nemohla hneď letieť na druhý koniec krajiny, aby si sa naň pozrela.“

Kaine úprimne dúfala, že bratanec Leinho realitného agenta je natoľko bezúhonný, že by Leu vedome nepodviedol. Aj keď si dom obzrelo viacero ľudí, ona ho kúpila naslepo. A keďže ho nevidela, zmluva obsahovala dodatok „v stave, v akom je“. Nech už to bola akákoľvek hlúpa a impulzívna kúpa, Kaine potrebovala zo San Diega vypadnúť. Obrázky boli nejasné a veľmi amatérske a to, čo videla, vyzeralo zväčša iba na kozmetické úpravy. Dom so sedlovou strechou v gotickom štýle na spôsob domov z východného pobrežia, na danú oblasť unikát. Pre-robený, s tromi spálňami, salónom, a ďalšími izbami označenými názvami z viktoriánskej éry. Hoci Kaine stará architektúra veľa nehovorila, Danny ju miloval. Aj napriek tomu však podstúpila finančné riziko a prišla sem. A nebola si istá, či sa celkom nezbláznila. Zvlášť počas tých pár dní osamote v aute, keď mohla premýšľať, upokojiť sa a dovoliť, aby nad jej pocitmi emocionálnej úzkosti prevzal kontrolu zdravý rozum.

Kaine vrazila zvyšok Dannyho životnej poisťky do kúpy starého domu pod zámenkou nového začiatku, no v skutočnosti to bola jediná možnosť úniku. To, že mala nejaké peniaze na opravy a živobytie, však ešte neznamenalo, že si môže dovoliť kompletnú rekonštrukciu. Ak sa k tomu odhodlá, bude Dannyho cítiť bližšie pri sebe. A možno sa Danny bude môcť dívať z neba a uistiť sa, že ho predsa len skutočne milovala.

„Si v poriadku?“

Otázka znela jednoducho, ale odpoveď na ňu bola taká komplikovaná, že Kaine sa zmohla iba na: „Áno.“

„Neverím ti.“ Lea je materinský typ. Starostlivá, strachujúca sa a vždy pripravená utešiť.

„Budem v pohode.“

Kaine začala čítať požiarné čísla. Takto ich tu vo Wisconsin volajú. Požiarné čísla sú vlastne adresy na modrých úzkych